

Arrest

nr. 275 164 van 8 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2022.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1995.

1.2. De verzoekende partij verklaart samen met haar moeder het Rijk te zijn binnengekomen op 15 april 2010. De verzoekende partij was toen nog minderjarig. Dezelfde dag dient haar moeder een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekers moeder beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 30 mei 2011 met nummer X wordt de moeder van de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en evenmin wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.3. Op 20 augustus 2015 dient de moeder van de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij heeft toen een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 25 september 2015 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij 's Raads arrest van 29 januari 2016 met nummer 161 106 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en evenmin wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.4. Op 21 september 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 23 december 2019 verklaart de commissaris-generaal het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij geen beroep aangetekend bij de Raad.

1.5. Op 17 juni 2022 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 24 juni 2022 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet-ontvankelijk ('volgend verzoek'). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 24 juli 1995 in Samara (Rusland) en verhuisde op 12-jarige leeftijd naar Armenië. U verliet Armenië samen met uw moeder A. Z. (O.V. ...) eind december 2009. Jullie reisden via Rusland naar België, waar jullie op 15 april 2010 aankwamen en uw moeder nog diezelfde dag een asielaanvraag indiende. Jullie waren jullie land van herkomst ontvlucht omdat u en uw moeder in Armenië problemen kenden met de politie en een familielid van een politieagent, wegens de betrokkenheid van uw vader R. A. bij de oppositie en de protestacties na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008, waarbij hij tevens een politieagent verwond had. Op 21 december 2010 nam het Commissariaat-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw moeder diende hiertegen geen Cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende uw moeder een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 20 augustus 2015. U, die inmiddels meerderjarig was geworden, diende diezelfde dag een eerste asielaanvraag in. Jullie beider asielaanvraag steunde op dezelfde motieven als diegene die uw moeder naar aanleiding van haar eerste aanvraag uiteen had gezet. De mensen met wie jullie destijds problemen hadden, waren immers nog steeds naar jullie op zoek. Zo werd uw grootmoeder opnieuw lastig gevallen door jullie belagers en werd u, die niet als dienstplichtige geregistreerd stond en dus wettelijk gezien niet voor uw legerdienst kon worden opgeroepen, toch als dienstplichtige opgeroepen aan de hand van een convocatie en dit door toedoen van jullie belagers, die jullie zo wilden teruglokken naar Armenië. Aangezien u zich niet bij het leger had gemeld, werd u in opsporing geplaatst. Op 25 september 2015 nam het CGVS in uw hoofdte een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De tweede asielaanvraag van uw moeder werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Op 27 oktober 2015 tekende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. Middels een arrest op 29 januari 2016 werd de weigeringsbeslissing door de Raad bevestigd.

In 2016 ging u naar Duitsland en in 2018 naar Frankrijk. De beschermingsverzoeken die u aldaar had ingediend, werden afgesloten met een negatieve beslissing. Daarom keerde u naar België terug, waar u op 21 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van dit verzoek verwees u opnieuw naar de militaire dienstplicht in Armenië. U vreesde vervolgd te worden omwille van uw dienstontwijking. Bovendien haalde u als getuige van Jehova uw geloofsovertuiging aan, om te duiden dat u wegens levensbeschouwelijke redenen geen militaire dienstplicht kon volmaken. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS op 23 december 2019 afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. U tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en keerde evenmin naar uw herkomstland terug.

Op 26 mei 2022 liep u bij een controle tegen de lamp vanwege uw illegale verblijf in België. U gebruikte bovendien een valse identiteitskaart om u te identificeren en had nog een andere valse identiteitskaart in

uw bezit. Omwille van deze feiten werd u overgebracht naar het Transitcentrum 127 bis met het oog op verwijdering van het Belgische grondgebied. Van daaruit vroeg u op 17 juni 2022 een derde maal om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. U kan immers nog steeds niet naar Armenië terug omdat uw leven er in gevaar is. Bij terugkeer vreest u opsluiting in de gevangenis en zelfs de dood. Dit vanwege de actuele politieke problemen in Armenië en documenten vanwege de Armeense autoriteiten.

Ter staving van uw huidige, derde verzoek legt u een document van een Armeense advocaat neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de mate dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat elk van uw vorige verzoeken om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgewezen. Uw eerste verzoek werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard omdat er geen nieuwe elementen aan de orde waren die de kans dat u alsnog in aanmerking kwam voor internationale bescherming aanzienlijk konden vergroten. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert in het kader van onderhavige verzoek evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw tweede verzoek om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd blijft.

Wat betreft uw huidige verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit uw schriftelijke verklaringen blijkt dat u actueel nog steeds niet naar Armenië kan terugkeren omdat uw leven er in gevaar is (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 1.1, 1.2). Bij terugkeer naar Armenië vreest u opsluiting in de gevangenis en zelfs de dood omwille van de actuele politieke problemen in Armenië (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 5.1, 5.2) U verklaart in dit verband over nieuwe documenten te beschikken die door de overheid van Armenië zijn uitgereikt. Het betreft hier een nieuw probleem waarover u nog niet verteld heeft (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 1.1, 1.2, 1.3, 5.2). Gevraagd om de bewijsstukken in uw bezit betreffende deze nieuwe elementen te duiden, stelde u dat u een video heeft en documenten dat uw gezin vermoord en u verkracht werd. De video's zou u nog voorleggen. Deze

documenten betreffen documenten uitgereikt door de Armeense politie die aantonen dat uw leven in gevaar is in Armenië (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 3.1). Het origineel van deze documenten bevindt zich bij uw advocaat in Armenië (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 3.2).

In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoeken. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorige verzoeken heeft afgewezen aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees omdat de door u en uw moeder ingeroepen problemen omwille van het politieke lidmaatschap en activiteiten van uw vader niet aannemelijk waren in het licht van de beschikbare objectieve informatie en jullie geen bewijsstukken van deze problemen konden neerleggen. Jullie terugkeer, tot tweemaal toe, vanuit Rusland naar Armenië ondermijnde de ernst van de door jullie verklaarde vrees bovendien volledig. Zelf was u onaannemelijk vaag betreffende de documenten die u ter staving van uw verzoeken neerlegde. Bovendien bestonden er op basis van vormelijke en inhoudelijke elementen ernstige twijfels over de authenticiteit van deze documenten. Ook uw verklaringen betreffende uw gewetensbezwaardheid in het kader van militaire dienstplicht wisten niet te overtuigen. Aangezien u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorige verzoeken waren gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Dit blijkt eens te meer uit het 'Formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling', waarin u aangeeft dat u naar België bent gekomen met uw moeder om een asielaanvraag in te dienen omdat uw moeder gezondheidsproblemen heeft (zie vraag 2). Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Betreffende de door u ingeroepen nieuwe elementen dient vastgesteld te worden dat u zich op dit punt beperkt tot louter algemene verklaringen en u geen concrete elementen aanreikt om uw persoonlijke vrees aannemelijk te maken. U beperkt zich immers tot de stelling dat uw leven in Armenië in de loop der tijd in gevaar kwam en dit omwille van een nieuw probleem waarover u nog niet verteld heeft (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 1.1, 1.2, 1.3). U verwijst ter staving van uw vrees naar de actuele politieke situatie in Armenië en documenten uitgereikt door de Armeense overheid (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 5.1, 5.2). Dergelijke vage en algemene verklaringen volstaan echter niet om de vrees in uw hoofde in concreto aannemelijk te maken. Aangezien er geen sprake is van groepsvervolgung, is het louter verwijzen naar de actuele algemene politieke situatie in Armenië ruimschoots onvoldoende om in uw hoofde een persoonlijke vrees te kunnen concluderen. Er dient bovendien benadrukt te worden dat in de begeleidende instructies bij de schriftelijke vragenlijst heel duidelijk uitgelegd staat dat van u verwacht werd dat u alle nieuwe elementen ter ondersteuning van uw aanvraag aanbracht en het CGVS niet verplicht is om u op te roepen voor een persoonlijk gesprek. Zodoende is het uw persoonlijke verantwoordelijkheid om alle nieuwe elementen in concreto te duiden, te meer omdat duidelijk aangegeven staat dat het CGVS niet verplicht is om u op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Het feit dat u aangaf dat u tijdens het interview nog iets toe te voegen heeft (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 7), kan deze vaagheid bijgevolg niet verschonen. Eveneens kwam het u toe om zo snel mogelijk alle nieuwe bewijsstukken waarover u beschikte aan het CGVS over te maken. Hoewel uit uw schriftelijke verklaringen blijkt dat u 1 of meerdere video's in uw bezit heeft die uw problemen en/of vrees ondersteunen en u deze zou voorleggen, moet vastgesteld worden dat het CGVS deze video('s) tot heden nog steeds niet ontvangen heeft. Waar u verder stelde dat de documenten waarover u beschikt, documenten zijn die uitgereikt zijn door de Armeense politie (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 3.1), moet erop gewezen worden dat het enige document dat u ter staving van uw huidige verzoek neerlegde een document afkomstig van een Armeense advocaat is en dus geenszins een document uitgereikt door de Armeense politie/overheid. Uit de vertaling van het door u neergelegde document blijkt verder dat dit document louter algemene wettelijke informatie bevat betreffende de militaire dienstplicht in Armenië. In dit document wordt uw naam zelfs niet genoemd (zie 'Inhoud van de documenten volgens tolk Dienst Vreemdelingenzaken'). Voor zover u met dit document de eerder door u ingeroepen vrees voor bestraffing vanwege dienstweigering wil staven, zij andermaal benadrukt dat u er in het kader van uw vorige verzoeken niet in slaagde deze persoonlijke vrees aannemelijk te maken (cfr. supra). Het feit dat u actueel een document neerlegt waarin louter wordt verwezen naar wetbepalingen en de algemene situatie in Armenië op dit vlak, wijzigt hier niets aan omdat u deze vrees in concreto aannemelijk dient te maken. Volledigheidshalve kan in dit verband trouwens nog toegevoegd worden dat uit het 'Formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling' blijkt dat u aan astma en hartritmestoornissen lijdt (zie vraag 6). Zelfs indien u bij terugkeer alsnog opgeroepen zou worden voor de militaire dienstplicht, is het bijgevolg maar de vraag of u medisch goedgekeurd zou worden voor de legerdienst. Voor zover u nog over andere documenten,

uitgereikt door de Armeense politie/overheid zou beschikken, kan er ook hier nogmaals op gewezen worden dat het uw persoonlijke verantwoordelijkheid is om alle documenten waarover u beschikt zo snel mogelijk neer te leggen. Tot op heden heeft het CGVS van u geen bijkomende stukken ter staving van uw huidige verzoek ontvangen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u aangaf dat ook het leven van uw vrouw, die zwanger is in Rusland, maar ondertussen in België asiel heeft gevraagd, in Armenië in gevaar is (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 3.1). Vooreerst is dit slechts een blote bewering, die u met geen enkel concreet element of bewijsstuk onderbouwt. Daarnaast maakt u hoe dan ook niet aannemelijk hoe de situatie van uw vrouw in uw hoofde bij terugkeer naar Armenië aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Tot slot zij erop gewezen dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en u zich hiertoe dient te richten tot de geëigende procedure. Zodoende kan ook dit element de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een eerste onderdeel van haar middel geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen. De verzoekende partij betoogt dat ze wel degelijk een nieuw element aangebracht heeft, namelijk dat zij haar legerdienst in Armenië niet vervuld heeft daar haar moeder met haar naar België gemigreerd is. De verzoekende partij stelt dat ze hiervoor strafrechtelijk vervolgd zal worden. In dit verband citeert de verzoekende partij artikel 362 van het Armeens Strafwetboek dat desertie strafbaar stelt. Ze citeert eveneens uit een document dat ze op de website van

het Armeens parlement teruggevonden heeft omtrent de dienstplicht. Volgens haar werd haar beschermingsverzoek niet grondig onderzocht. Voorts betoogt de verzoekende partij dat: *“Deserteurs en gewetensbezwaren kunnen vluchteling zijn wanneer de straf voor desertie buiten alle verhouding is met het misdrijf omwille van ras, politiek overtuiging enz...kan dit aanleiding geven tot het verlenen van het statuut van vluchteling*⁹.

Vooreerst dient er te worden gewezen op het gegeven dat verzoeker als een minderjarige kind door zijn moeder naar België werd gebracht en in hun asielprocedures en alle andere verblijfsrechtelijke procedures als kind werd opgenomen.

De huidige geconfronteerde moeilijkheden van verzoeker vinden hun oorsprong in het gegeven dat verzoeker - mits terugkeer naar Armenië - zijn legerdienst zal moeten vervullen in de conflictzone Nagorno-Karabach, nadat hij uiteraard strafrechtelijk voor desertie is vervolgd in Armenië, zoals supra geschetst.”

Daarna geeft de verzoekende partij aan dat zij een affectieve relatie heeft met een dame die op 29 juni 2022 van hun kind zal bevallen. Ook merkt verzoeker op dat het gevangeniswezen in Armenië gekenmerkt wordt door overbevolking, inadequate sanitaire- en medische voorzieningen en corruptie. Vooral de Nubarashen-gevangenis zou overvol zijn. In sommige gevallen waren de omstandigheden moeilijk en levensbedreigend. In 2014 waren in Armenië elf gevangenisstraffen in gebruik. De eerste negen maanden van 2014 zijn volgens officiële statistieken 29 personen overleden in de gevangenisstraffen. Daarvan overleden 26 personen aan ziekte en drie door zelfmoord. De verzoekende partij vervolgt dat meerdere mensenrechtenorganisaties berichtten dat de politie tijdens arrestaties en verhoren burgers sloeg, maar ook in gevangenisstraffen kwam mishandeling door ordehandhavers voor. Tevens zou de militaire politie mensen in voorarrest hebben mishandeld. Verzoeker stelt dat bij een terugkeer naar Armenië artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden.

Ondergeschikt stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende stukken toe: kopie van attest van verblijf in het gesloten centrum, een schrijven in het Armeens en de kopie van een beroepskaart van een advocaat in Armenië.

3. Beoordeling

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat, wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, overw. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, overw. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, overw. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, overw. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.5.1. In het kader van het verzoek om internationale bescherming, toen verzoeker minderjarig was, riep haar moeder in dat zij Armenië verlaten hebben omwille van het feit dat haar echtgenoot door de Armeense overheid omwille van politieke redenen vervolgd werd, hij was immers betrokken bij de oppositie en protestacties na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008, waarbij hij tevens een agent verwond had. Op 21 december 2010 weigerde de commissaris-generaal verzoekers moeder de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De vluchtmotieven werden ongeloofwaardig geacht. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad bevestigd op 30 mei 2011 bij arrest met nummer 62 449.

In haar eerste verzoek om internationale bescherming riep de verzoekende partij dezelfde vluchtmotieven in. De verzoekende partij verklaarde dat mensen met wie ze destijds problemen hadden nog steeds naar hen op zoek zijn. Haar grootmoeder werd opnieuw door hun belagers lastiggevallen. De verzoekende partij die niet als dienstplichtige geregistreerd staat, werd toch als dienstplichtige opgeroepen aan de hand van een convocatie door toedoen van hun belagers. Op 25 september 2015 weigerde de commissaris-generaal de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De

vluchtmotieven werden ongeloofwaardig geacht. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad bevestigd op 29 januari 2016 bij arrest met nummer 161 106.

Bij haar derde verzoek om internationale bescherming verwees de verzoekende partij opnieuw naar de militaire dienstplicht in Armenië. Ze vreesde vervolgd te worden omwille van haar dienstontwijking en stelde dat ze als getuige van Jehova geen militaire dienstplicht kon volmaken. Dit tweede verzoek om internationale bescherming werd door de verwerende partij op 23 december 2019 afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad en keerde evenmin naar haar herkomstland terug.

In het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming verklaart de verzoekende partij dat ze actueel nog steeds niet naar Armenië kan terugkeren omdat haar leven er in gevaar is (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 1.1, 1.2). Bij terugkeer naar Armenië vreest de verzoekende partij opsluiting in de gevangenis en zelfs de dood omwille van de actuele politieke problemen in Armenië (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 5.1, 5.2). De verzoekende partij verklaart over nieuwe documenten te beschikken die door de overheid van Armenië zijn uitgereikt, namelijk een video en documenten dat haar gezin vermoord en hij verkracht werd. Deze documenten betreffen documenten, uitgereikt door de Armeense politie, die aantonen dat haar leven in gevaar is in Armenië (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 3.1). Het origineel van deze documenten bevindt zich bij haar advocaat in Armenië (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 3.2). De verzoekende partij stelt ook dat het leven van haar partner, die zwanger is in Rusland, maar ondertussen naar België gekomen is en een beschermingsverzoek ingediend heeft, in gevaar is. Uiteindelijk legt de verzoekende partij noch video's, noch documenten, afkomstig van de Armeense politie, neer. De verzoekende partij legt enkel een brief neer van een advocaat en een kopie van de beroepskaart van deze persoon.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen en verklaringen die de verzoekende partij aanbracht in het kader van haar volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. De verzoekende partij slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

3.5.3. Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal terdege dat de verzoekende partij in het volgend verzoek slechts op algemene wijze verwijst naar de actuele politieke situatie in Armenië en documenten, uitgereikt door de Armeense overheid. Evenwel blijkt niet dat deze verklaringen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt, daar ze dermate vaag en algemeen zijn. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

“Aangezien er geen sprake is van groepsvervolgung, is het louter verwijzen naar de actuele algemene politieke situatie in Armenië ruimschoots onvoldoende om in uw hoofde een persoonlijke vrees te kunnen concluderen. Er dient bovendien benadrukt te worden dat in de begeleidende instructies bij de schriftelijke vragenlijst heel duidelijk uitgelegd staat dat van u verwacht werd dat u alle nieuwe elementen ter ondersteuning van uw aanvraag aanbracht en het CGVS niet verplicht is om u op te roepen voor een persoonlijk gesprek. Zodoende is het uw persoonlijke verantwoordelijkheid om alle nieuwe elementen in concreto te duiden, te meer omdat duidelijk aangegeven staat dat het CGVS niet verplicht is om u op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Het feit dat u aangaf dat u tijdens het interview nog iets toe te

voegen heeft (*Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 7*), kan deze vaagheid bijgevolg niet verschonen.” Voormelde motieven worden op generlei wijze betwist of weerlegd door de verzoekende partij.

3.5.4. Zoals hoger aangegeven, heeft de verzoekende partij verklaard dat ze video's en documenten van de Armeense politie ging bijbrengen om haar beschermingsverzoek te staven, doch heeft ze nagelaten om dit toen. Alhoewel, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, heeft ze hiertoe ruimschoots de kans gekregen.

3.5.5. Omtrent de brief van de Armeense advocaat die de verzoekende partij bijbrengt, wordt op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd dat:

“Uit de vertaling van het door u neergelegde document blijkt verder dat dit document louter algemene wettelijke informatie bevat betreffende de militaire dienstplicht in Armenië. In dit document wordt uw naam zelfs niet genoemd (zie ‘Inhoud van de documenten volgens tolk Dienst Vreemdelingenzaken’). Voor zover u met dit document de eerder door u ingeroepen vrees voor bestraffing vanwege dienstweigering wil staven, zij andermaal benadrukt dat u er in het kader van uw vorige verzoeken niet in slaagde deze persoonlijke vrees aannemelijk te maken (cfr. supra). Het feit dat u actueel een document neerlegt waarin louter wordt verwezen naar wetbepalingen en de algemene situatie in Armenië op dit vlak, wijzigt hier niets aan omdat u deze vrees in concreto aannemelijk dient te maken.”

Door louter de gedane bevindingen van de commissaris-generaal te bekritisieren en opnieuw uiteen te zetten dat zij nagelaten heeft tijdig haar dienstplicht te vervullen, daarom een risico loopt om strafrechtelijk vervolgd te worden en in dit verband verwijst naar de Armeense strafwet en landeninformatie, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die voorgaande pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat ook de these dat zij na een strafrechtelijke vervolging zijn legerdienst zal moeten vervullen in de conflictzone Nagorno-Karabach louter hypothetisch is en op geen enkele objectieve informatiebron is gebaseerd. Bovendien werd er reeds in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming nog terecht op gewezen dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt zelf in haar verzoekschrift dat deserteurs vluchteling kunnen zijn wanneer de straf voor desertie buiten alle verhouding is met het misdrijf omwille van ras, politieke overtuiging, enz. Zij reikt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat dit in Armenië het geval zou zijn. Bovendien werd in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming reeds uiteengezet dat Armeense autoriteiten wel degelijk rekening houden met bepaalde levensbeschouwingen, zoals de geloofsovertuiging, en er een alternatieve dienstplicht beschikbaar is. Het loutere feit dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Armenië mogelijks van rechtswege bestraffing riskeert omdat zij aan haar dienstplicht verzaakt heeft, geldt dan ook niet als vervolging in haar hoofde. Dit werd reeds uiteengezet in het kader van het tweede beschermingsverzoek en betreft aldus ook geen nieuw element.

3.5.6. Door in het verzoekschrift opnieuw te verwijzen naar het gegeven dat zij een relatie heeft met een dame en dat deze dame op 29 juni 2022 dient te bevallen, weerlegt de verzoekende partij op geen enkele wijze de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing: *“Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u aangaf dat ook het leven van uw vrouw, die zwanger is in Rusland, maar ondertussen in België asiel heeft gevraagd, in Armenië in gevaar is (Schriftelijke Verklaring – vertaling, nr. 3.1). Vooreerst is dit slechts een blote bewering, die u met geen enkel concreet element of bewijsstuk onderbouwt. Daarnaast maakt u hoe dan ook niet aannemelijk hoe de situatie van uw vrouw in uw hoofde bij terugkeer naar Armenië aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Tot slot zij erop gewezen dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en u zich hiertoe dient te richten tot de geëigende procedure. Zodoende kan ook dit element de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.”*

3.5.7. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een verder onderzoek ten gronde

in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Daarenboven komt het de verwerende partij en de Raad *in casu* enkel toe na te gaan of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde al dan niet internationale bescherming te verlenen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid.

3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS